

6. Проведення інформаційних кампаній з підвищення рівня екологічної обізнаності населення, активне залучення громадськості до вирішення екологічних проблем [3].

Ці завдання важливі для забезпечення екологічної безпеки в умовах воєнного конфлікту та подолання екологічних наслідків цих подій.

Як висновок зауважимо, що екологічна безпека є спільним завданням для всіх членів суспільства, органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Вплив на можливі варіанти вирішення проблем та поліпшення ситуації повинно бути інтерпретовано через призму суб'єктів та інститутів, які несуть відповідальність за розробку та реалізацію політики в сфері екології. Ці суб'єкти включають урядові органи, бізнес та приватні структури, які повинні проявляти екологічну та соціальну відповідальність. Крім того, сьогодні актуальними є напрямки співпраці з громадськістю у вирішенні екологічних проблем: сортування, переробка та компостування сміття, екологічна освіта та просвітництво громад, спільні екологічні проекти та програми, екологічні акції, форуми, сертифіковані програми навчання.

Заходи для впровадження цих ініціатив включають у себе розвиток секторальних ініціатив, державно-приватного партнерства та співпрацю з міжнародними партнерами з метою створення екологічно безпечної майбутньої України. Також важливо підтримувати співпрацю з громадськістю для досягнення спільної мети - збереження навколишнього середовища та забезпечення безпеки для майбутніх поколінь.

Список використаних джерел

1. Белошапка Т. В. Сучасний стан публічного управління в сфері екологічної безпеки України. *Проблеми техногенно-екологічної безпеки в сфері цивільного захисту: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції*. Харків: Національний університет цивільного захисту України, 2022. С. 190-193 URL: http://repositsc.nuczu.edu.ua/bitstream/123456789/17159/1/PTEBvSCZ-Materials_final-191-194.pdf (дата звернення 24.10.2023).

2. Державна екологічна інспекція України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/underzhelokinspekciyi-nazvali-top-3-ekologichni-problemi-v-ukrayini> (дата звернення 25.10.2023).

3. Григоров Г., Григорова М. Державне управління екологічною безпекою України за умов воєнного стану. Вісник Дніпровської академії неперервної освіти. Публічне управління та адміністрування. 2022. № 2 (3). С. 25-28. URL: <https://visnuk.dano.dp.ua/index.php/pma/article/view/79/80> (дата звернення 25.10.2023).

УДК 316.77:355.018

КУДРИЦЬКА В.М., магістрантка

Науковий керівник – **ПОЛІЩУК С.П.**, канд. екон. наук, доцент

Білоцерківський національний аграрний університет

ВПЛИВ ВОЄННОГО СТАНУ НА ПРОЦЕС КОМУНІКАЦІЇ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ВИКЛИКИ

Висвітлено особливості комунікативних процесів у сфері публічного управління в контексті сучасних викликів, таких як агресія рф. Досліджено роль комунікації як невід'ємної складової у встановленні взаємодії між урядовими органами та громадськістю, а також рекомендації щодо можливих напрямків вирішення цих викликів у сучасному світі публічного управління.

Ключові слова: комунікації, публічне управління, громадянське суспільство, урядові комунікації, воєнний стан.

Сучасний світ переживає значні зміни та виклики, які впливають на управління державою та якість діяльності органів влади в різних країнах. У цьому контексті суверенна держава має бути конкурентоздатною та активною у глобальних процесах, ініціювати реформи в суспільному житті, науковій сфері, комунікаціях та міжнародних відносинах. Управління державою в сучасному світі базується на знаннях, співпраці, лідерстві та інноваціях, і ефективна комунікація виступає ключовим аспектом цього процесу.

Серед всіх викликів і змін, з якими стикається сучасний світ, особливе місце належить воєнному стану, який має негативний вплив на усі сфери життя, включаючи процес комунікації.

Комунікація – це процес обміну думками, ідеями та фактами, спрямований на досягнення взаєморозуміння між учасниками спілкування. Ефективність комунікації визнається наявністю зворотного зв'язку від цільової аудиторії. Комунікація виступає як засіб для формування соціальних зв'язків та втілення стратегічних планів управління. Вона є необхідним адміністративним процесом, який розв'язує проблеми, оскільки слугує інструментом для взаємодії між учасниками управлінського процесу та є важливою складовою взаємодії між владою та громадянським суспільством [1].

Однак, в умовах воєнного стану комунікація стикається з серйозними викликами, адже цей стан несе загрозу не лише безпеці та матеріальним ресурсам, але також має значний вплив на сприйняття та обробку інформації, взаємодію з владою та громадськими групами та на формування громадської думки. Комунікація в умовах воєнного стану має свої особливості, які відрізняють її від комунікації в мирний час:

- Інформаційна війна та дезінформація. Ворожі сили часто намагаються вплинути на громадську думку, розповсюджуючи неправдиву або спекулятивну інформацію через різні канали масової комунікації. Це може спричинити паніку, недовіру до влади та загрожувати національній єдності.

- Психологічний тиск. Воєнний стан може створити великий психологічний тиск на громадян. Уряд повинен надавати інформацію та рекомендації щодо психологічної підтримки та самопомоги населенню.

- Обмеження свободи слова та доступу до інформації. Воєнний стан може призвести до обмежень у свободі слова та доступу до інформації. У цих умовах важливо забезпечити доступ громадян до перевіреної інформації та зберегти прозорість в діяльності влади.

Ці особливості вимагають від комунікаторів високої професійної підготовки та відповідальності. Воєнний стан створює ряд викликів, які ускладнюють ефективну передачу інформації та досягнення цілей комунікації. До цих викликів можна віднести:

- Швидка зміна ситуації. Воєнний стан характеризується швидкою зміною ситуації. Це може ускладнити своєчасне інформування громадян та адаптацію комунікаційної стратегії до нових обставин.

- Нестабільність комунікаційних каналів. Воєнний стан може призвести до нестабільності комунікаційних каналів. Це може ускладнити доступ громадян до інформації та здійснення комунікації.

- Зростання ризику маніпуляцій. Воєнний стан створює умови для зростання ризику маніпуляцій громадською думкою. Це вимагає від комунікаторів високої професійної підготовки та відповідальності [2].

Під час воєнного конфлікту комунікація стає однією з ключових проблем для українського суспільства. У цих надзвичайно складних умовах, роль місцевої влади набуває важливого значення, оскільки від неї очікують достовірної інформації та чітких інструкцій і саме на місцевому рівні відбувається налагодження контактів влади з цільовими аудиторіями населення [3]. Завдяки довірі до органів управління, професіоналізму фахівців у сфері комунікацій та їх готовність надавати допомогу українському населенню, суспільство має можливість адаптуватися до нових умов, розуміти суспільні настрої та ефективно реагувати на кризові ситуації.

Кризові ситуації, такі як пандемія чи воєнний стан, ставлять перед владою важливу місію – забезпечити населення інформацією про дії та рішення уряду. Основними принципами урядової комунікації мають бути омніканальність, оперативність, безперервність, узгодженість, зрозумілість, відсутність оцінювальних суджень, акцент на малих та великих перемогах, надання впевненості та відчуття міцного керівництва, підтримка віри в українських захисників та перемогу [4, 5].

Основне завдання урядових комунікацій – безперервно та достовірно інформувати про поточну ситуацію в країні. Така комунікація має бути системною на різних рівнях: президент, прем'єр-міністр, Верховна Рада України, Офіс президента, міністри, радники, очільники військових адміністрацій, голови міських адміністрацій та спецструктури (поліція, ЗСУ, ДСНС, Генштаб, Держспецзв'язку). Кожен орган має інформувати щодо свого напрямку діяльності [4, 6].

Державні органи влади в Україні використовують різні канали комунікації для спілкування з населенням. Серед традиційних каналів зв'язку можна відзначити наступні: офіційні веб-сайти державних установ, телевізійні передачі, електронна пошта, надання прес-релізів та коментарів для ЗМІ, розсилка інформаційних бюлетенів, проведення брифінгів, створення відеоматеріалів, відправлення SMS-повідомлень та проведення опитувань, особисті зустрічі. Протягом пандемії коронавірусу зросла роль таких нових каналів комунікації, як соціальні мережі (Facebook, Instagram, YouTube), комунікаційні платформи (Skype, Zoom, Microsoft Teams), месенджери (WhatsApp, Telegram, Viber), а також урядовий канал "Дія" та мобільні телефони [6].

Кожен з цих каналів має свої особливості у поданні інформації та сприйнятті нею громадянами. Це створює комунікаційний шум і може впливати на рівень довіри населення до органів влади як джерела достовірної інформації. Оцінка ефективності комунікації в ситуаціях кризового характеру охоплює кілька ключових аспектів: наскільки інформація, що надходить від держави, є достатньою та ефективною в контексті подій, ухвалених рішень та ризиків; готовність державних органів до відкритого діалогу з населенням та їхню активність у взаємодії з громадянами в умовах кризи; зручність каналів зв'язку та доступність інформації через них. Крім того, слід враховувати, які технології та методи використовуються громадянами для отримання інформації в умовах кризи.

В Україні створено спеціальний сайт для швидкого пошуку інформації про допомогу під час війни. На сайті doromoga.ua/info представлено понад 100 різних ініціатив, які структуровані за видами допомоги людям [7]. Цей сайт є важливим інструментом для ефективної комунікації в умовах кризи.

Забезпечення ефективної комунікації в умовах воєнного стану є важливим завданням для влади та громадянського суспільства. Спільними зусиллями можна подолати виклики, пов'язані з воєнним станом, і забезпечити ефективну комунікацію, яка сприятиме консолідації суспільства та перемозі в боротьбі за свободу та незалежність.

Список використаних джерел

1. Сурмін Ю. П., Бакуменко В. Д., Михненко А. М. та ін. Енциклопедичний словник з державного управління. 2010. 820 с.
2. Чекотило Т. Соціальні комунікації в умовах воєнного стану. URL: <https://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/93097>
3. Мазур В.Г. Комунікації як механізм взаємодії державних органів влади та громадськості на регіональному рівні. Державне управління: удосконалення та розвиток № 8, 2011. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=313>
4. Як комунікувати в умовах війни URL: <http://surl.li/dkisy>
5. Михайлова О. Г. Сучасні стратегії комунікацій у публічному управлінні та адмініструванні в умовах невизначеності. URL: <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2022-5-02-03>
6. Пущенко П. Особливості інформування та комунікації в умовах воєнного стану. URL: <https://hromady.org/wp-content/uploads/2023/04//Презентація-Особливості-інформування-в-умовах-воєнного-стану.pdf>
7. ДОПОМОГА.UA.INFO. URL: <https://dopomogaua.info/ua>

УДК 332.14

КУРІННИЙ С.В., здобувач

Науковий керівник – **ПОНЕДІЛЬЧУК Т.В.**, канд. екон. наук, доцент

Білоцерківський національний аграрний університет

ОСОБЛИВОСТІ ВЕДЕННЯ БІЗНЕСУ У СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ

Дана робота присвячена особливостям ведення та започаткування бізнесу у сільській місцевості, обґрунтовано доцільність розроблення стратегії щодо диверсифікації ризиків.

Ключові слова: сільська місцевість, бізнес, сільське населення, функції сільських територій.

Ведення бізнесу у сільській місцевості може мати свої особливості, зокрема, врахування аграрного спрямування та потреб місцевого населення. Сільський бізнес часто пов'язаний з сільським господарством, туризмом або наданням послуг, специфічних для сільського життя. Важливо розуміти потреби громади та пристосовувати бізнес-стратегії до місцевих реалій.

Щоб створити бізнес у селі потрібно: вивчити потреби та можливості місцевої громади, визначити якою галуззю було б доцільно займатись (наприклад: сільським господарством, агро-туризмом, виробництвом чи іншою сферою), розробити бізнес-план введення бізнесу, зареєструвати бізнес відповідно до законодавства, визначитись з фінансуванням бізнесу (це можуть бути власний капітал, кредит у банку, залучення інвесторів та інші джерела фінансування), забезпечити бізнес необхідними ресурсами такими як земля, обладнання, техніка і інші матеріальні і нематеріальні ресурси, залучити працівників (місцеве населення, або працівники з інших міст і сіл). За допомогою цих кроків ми забезпечим старт власного бізнесу.

При створенні бізнесу можуть виникати наступні перешкоди:

1. віддаленість від міста і ринку збуту, може ускладнюватись транспортування;
2. пошук кваліфікованих працівників, у селі, може бути важко знайти робочу силу для певних видів діяльності;